

Hans: „Mis teie seal õppite?“

Andres: „Kirjutama, rekendama, keegeennamiste Jummalale jaanna Piibli ja laulo ramatust.“

Hans: „Eks teie sedda küllast ei kule kirrikutes? Sel assemel lähän minna parremine kõrts. Kas ja ka tubbakast põlletad?“

Andres: „Kül ma põlletaksin, agga mul ep olle tubbakast.“

Hans: „Ja wist ka mitte pipo? — Mul on kaks. Wõtta üht ja toppi sedda ennesele. Waat, siin on tubbakas.“ —

Maad ollid jo tük maad eddasi läinud ja liina wärrawatte liggi tulnud. „Eks ja ei jätta tänna pühapäwa koli minnemata,“ hakkas kiusaja, „ja meie lähhäme siit leppiko kõrts?“ Andres olli weel kahhewahhel. Kui kiusaja sedda märkas, wöttis ta tuld, ma ei tea kas tikludega woi pörgust, ja panni esiteks omma, pärrast Andresse pipo põllema. Kui Andres tubbaka haaso tun-

dis, siis tombas temma sedda sure himmoga omma ninnašse.

„Se on kanna tubbakas! kust ja sedda saad?“ küsis Andres.

„Wata,“ ütles Hans, kes kange himmoga pipo tombas, — „ma tahhan julle sedda võlda, agga ja ei pea sedda ühhelegi räkima, jesi et ma siis pahhandust ja kahjo saan.“

Andres lubbas temmal sedda, ja andis temmal se peale kät.

Andres panni neid janno, mis ta temmale sallaja ütles hõlega tähhele ja tombas sure himmoga pipo; kurrat agga sosjistas temma kõrwo: „Andres, nenda wõid ja ka tehha.“ Andres ei tunnud kurrati lingo ja olli ni rummal, et ta selle nousse heitis. Teisel pühapäwal olli temma tubbaka kot nisamma täis, kui Hansulge. Piibli ramatut ta ei wõtnud enam kätte ja pühapäwa koli ei läinud ta ka enam mitte. Kaupmees, kelle käest ta ostis, panni sedda